

ἐν' (ὁ ἀδελφός μου εὐρίσκεται ἐντός) Χαλδ. 'Απέσα μ' (μέσα μου) 'Οφ. || Φρ. 'Απέσ' κ' ἔσ' (δὲν ἔχει μέσα, δηλ. δὲν ἔχει νοῦν) Χαλδ. 'Απέσ' 'ς σὴν καρδιά μ' ἔχω σε (ἐκ καρδίας σὲ ἀγαπῶ) Κερασ. 'Απέσ' 'ς σὴν καρδιά σ' εἶμαι (γινώσκω τοὺς διαλογισμούς σου) αὐτόθ. Βράζ' ἀπέσ' 'ς σὴν καρδιά μ' (αἰσθάνομαι θερμὴν ἀγάπην πρὸς αὐτόν) αὐτόθ. Λέει ἔξ' ἀπέσ' (λόγους ἀσυναρτήτους) Κοτύωρ. Χαλδ. 'Επέμ'νεν ἀπέσ' 'ς τὴ μέσεν (τὴν ἔπαθεν, ἀπέτυχε) Τραπ. Εἰμ' ἀπέσ' 'ς σὴν δουλείαν (ἔχω γινώσιν τῶν συμβαινόντων) Χαλδ. 'Επῆρεν ἀπέσ' (ἐξεπυρσοκρότησεν, ἐπὶ ὄπλου) Κερασ. || Παροιμ. φρ. 'Εσὺ ντὸ θὰ λές, ἐγὼ ἀπέσ'-ι-μ' ἔχ' ἀτα (ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ εἰπῇς σύ, ἐγὼ τὰ ἔχω μέσα μου. Πρὸς τὸν θεωροῦντα τοὺς ἄλλους ἀσυνέτους καὶ θέλοντα νὰ συμβουλευῇ) Τραπ. || Παροιμ. Φάκ' ἀπέσ' ἀτ' κ' ἀναλύ' (φακὴ μέσα του δὲν μουςκεύει. 'Επὶ τοῦ μὴ ἐχεμύθου. κ' ἀναλύ' ἐκ τοῦ κ' ἀναλύ') αὐτόθ. || *Ἄσμ.

'Απ-πέσ-σω 'φόρησε γρουσα, ἀπ-πέξω γρουσταλ-λένια Κύπρ.

'Ενοιξεν τ' ἕναν τὸ ταφίν, ἀπέσ' 'σιουδᾶ γομᾶτον, ἔνοιξεν τ' ἄλλο τὸ ταφίν, ἀπέσ' αἷμαν γομᾶτον (σιουδᾶ = ὀστᾶ) Τραπ.

Μάννα, ὁκίσον τὴν κάρδᾶν μου καὶ τέρ' ἀπέσ' ντὸ ἔδει Κρώμν.

Κι ἀπέσ' ἡ κόρ' ἐκάθειτον, λάμπει σὰν λάμπ' ὁ ἡλὼν Τραπ.

'Ερθεν ἀντάρα καὶ δειμῶς, συναργαρίν χαλάζιν, ἄλλους ψηλὰ ἐκρέμιζεν, ἄλλους 'ς σὰ χαμελίας, ἄλλους ἐπεντιδᾶσεν 'πέσ' 'ς σὰ τεβορορζῖᾶ (ἡλθεν ἀντάρα καὶ θύελλα, σφοδρὰ χάλαζα, ἄλλους ἔρριπεν ὑψηλὰ, ἄλλους χαμηλὰ καὶ ἄλλους ἔρριπεν εἰς τὰς ρίζας τῶν ἐλατῶν) Χαλδ.

'Ασπρα φορεῖς, ἄσπρ' ἀναλλάεις, ἄσπρον ἐν' τὸ καρδόπο σ', αῖς ἔξερα ποῖον παλληκάρ' θὰ κεῖται ἀπέσ' 'ς σὸ ῥόπο σ' (καρδόπον = καρδούλλα, ῥόπον = ψυχούλλα) Τραπ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 1074 (ἐκδ. Wagner σ. 178) «ἡ μαῖμου ἀπέμεινεν ἀπέσω εἰς τὴν τρυπάν». Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. προηγουμένου ἐπιθετικῶς: 'Σ τὴν ἀπέσω μερῶ (εἰς τὰ μεσόγεια) Χίος (Λιθ.). 'Εκάαν τ' ἀπέσ' τὰ φυλλοκάρδᾶ μ' (ἐκάησαν τὰ βάθη τῆς καρδίας μου) Κερασ. || Παροιμ. Τ' ἔξ' τὸ μῆλον κόκκινον, τ' ἀπέσ' ἐν' σαπεμένον (τὸ ἔξω τοῦ μήλου κόκκινον καὶ τὸ μέσα σάπιο. 'Επὶ ἀνθρώπου φαινομενικῶς εὐρώστου) Τραπ. 'Επολογήθηκεν τῷ ὁ γάδαρος 'πὺ τὴν ἀπ-πέσ-σω πάγνην (ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος περὶ πράγμα-τος ἀγνώστου εἰς αὐτόν. πάγνη = παχνί) Κύπρ. 'Εμ τ' ἐλαίας τ' ἔξ', ἐμ τ' ὠβγοῦ τ' ἀπέσ' (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος πάντοτε τὸ καλύτερον μέρος κατὰ τὴν διανομὴν πράγματός τινος καὶ γενικώτερον ἐπὶ τοῦ διεκδικοῦντος τὰ πάντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ) Τραπ. 4) 'Αναμεταξύ, μεταξύ Καππ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Εἴπαντι ἀτζεῖνοι 'πέσω τουν Καππ. 'Ολομόναχος ἐπέμ'νεν ἀπέσ' 'ς σοὶ Τούρκ' Πόντ. Συνών. ἀνάμεσα 1 (α). 5) Οὐς., οἰκεῖος Κύπρ.: 'Εγὼ εἶμαι 'πὺ τοὺς ἀπ-πέσ-σω καὶ 'ἐν μοῦ πιστεύετε. || Φρ. 'Ησαν οἱ ἀπ-πέξω νὰ βγάλουν τοὺς ἀπ-πέσ-σω (ἡρῶαν τὰ ἄγρια νὰ δῶξουν τὰ ἡμερᾶ).

Β) Χρονικῶς 1) 'Εν διαστήματι, ἐντός Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Σ σὰ ὀγδοήντα μέρες ἀπέσου γύρισα τὸν κόσμον ὅλο (ἐντός ὀγδοήκοντα ἡμερῶν. 'Εκ παραμυθ.) 'Αμισ. 'Σ σὰ τέσσερα χρόνια ἀπέσ' ἔμαθεν τὰ γράμματα Κερασ. Χαλδ.

2) 'Επειτα, κατόπιν Καππ. Σάμ.: Τὸν ἔβανι οἱ μὲν καρρότσα νὰ πάη νὰ μάθ' τὸν βιουλὶ πρῶτα κι ἀπισουστὰς νὰ τουνι πά' ἄδρα (ἐκ παραμυθ.) Σάμ. || *Ἄσμ.

Πολέμ'σαν ἄδεια, πολέμ'σαν, κι ἀπέσω δὲν τὰ πῆραν (ἄδεια = μάτην) Καππ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

ἀπεσσωθεὶς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπ-πεσ-σωθεὶς Κύπρ. ἀπ-πεσ-σωθεὶς Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω, παρ' ὁ καὶ ἀπ-πέσ-σω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - θ ῥό.

'Εντός, μέσα: 'Ησαν ἀπ-πεσ-σωθεὶς τῆς πόρτας τῶν ἐν εἶδα τον. 'Αντίθ. ἀπέξωθεν 2.

*ἀπέσω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπεδκαικὰ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδκαικὰ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδαικὰ Πόντ. ('Οφ. κ. ἄ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω καὶ κάτω. 'Ο τύπ. ἀπιδαικὰ πιθανῶς κατ' ἀνομοίωσιν.

1) 'Επὶ κινήσεως εἰς τόπον, ἐντός που, μέσα Πόντ. (Χαλδ.): Δέβ' ἀπεδκαικὰ (εἰσελθε ἐνδον που). 'Εμπ' ἀπιδ-καικὰ, τέρεν ποῖος ἐν' (ἔμπα μέσα νὰ ἰδῇς ποῖος εἶναι).

2) 'Επὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδοθι, μέσα Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Εστὰ ἀπιδκαικὰ (στάσου μέσα) Τραπ. 'Απι-δαικὰ 'ς σ' ὁσπίτ' στέτδ' ὁ τῶρι μ' (μέσα 'ς τὸ σπῖτι στέκει ὁ πατέρας μου) 'Οφ.

*ἀπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπέδκέσ' Πόντ. (Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδκέσ' Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδέσ' Πόντ. ('Οφ. Σαράχ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω κ' ἔσω. Τὸ ἀπιδέσ' κατὰ τὸ ἀπιδαικὰ, περὶ οὗ ἰδ. *ἀπέσω-καὶ κάτω.

1) 'Εντός, ἐνδον που, μέσα κάπου Πόντ. ('Οφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): Γηρίζ' ἀπιδκέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' - 'ς σὸ χωράφ' (περιφέρεται μέσα 'ς τὸ σπῖτι - εἰς τὸ χωράφι). Τὸ χτήνον τρέδ' ἀπιδκέσ' 'ς σὸ χωράφ' (ἡ ἀγελάδα τρέχει ἀνὰ τὸ χωράφι, κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀγροῦ) Χαλδ. Πορπατεῖ ὁ τῶρι μ' ἀπιδέσ' 'ς σὸ χωράφ' 'Οφ. β) 'Ανὰ μέσον, μεταξύ Πόντ. ('Οφ. Τραπ.): 'Αντὰ πέειναμε 'ς σὰ ζὰ ἀπιδκέσ' 'ς σὰ χω-ράφᾶ (ὅταν ἐπηγαίναμεν εἰς τὰ ζῶα μεταξύ, διὰ μέσον τῶν ἀγρῶν) 'Οφ. 'Εκεῖνος ἔφρευεν ἀπαδᾶ-ἀκεῖ 'ς τὰ κεδέδες ἀπιδ-κέσ' 'ς τὰ πρόβατα καὶ κ' ἐπιάσκουτον (ἐκεῖνος ἔφευγε ἀπεδῶ κι ἀπεκεῖ 'ς τοῖς γωνίες ἀνάμεσα 'ς τὰ πρόβατα καὶ δὲν ἐπιάνετο. 'Εκ παραμυθ.) Τραπ. 2) Χρονικῶς ἀπλῶς ἢ ἐπαναλαμβανόμενον, ἐνίστε, πότε πότε Πόντ. (Τραπ. Σάντ.): 'Απιδκέσ' κι ἀπιδκέσ' ἔρται (ἔρχεται) Χαλδ.

*ἀπέσω-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀπιδκιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπισ-τιάν' Πόντ. ('Οφ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω κι ἄνω.

'Εντός που πρὸς τὰ ἄνω, μέσα καὶ κατὰ τὸν ἀνήφορον ἐνθ' ἄν.: 'Ο λάγον ἔφρευεν ἀπιδκιάν' 'ς σ' ὀρμάν' (ὁ λαγὸς ἔφυγε διὰ τοῦ δάσους κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω) Χαλδ.

*ἀπέσω-μερῶ ἐπίρρ. ἀπέσ'-μερέαν Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπέσ'-μερέα Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω καὶ τοῦ οὐς. μερῶ.

1) 'Επὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐντός Πόντ. (Χαλδ.): 'Ελ' ἀπέσ'-μερέαν. 2) 'Επὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδοθι, μέσα ἐνθ' ἄν.

ἀπεσώρουχο τό, ἀμάρτ. ἀπ-πεσ-σώρουχον Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω καὶ τοῦ οὐς. ροῦχο, παρ' ὁ καὶ ροῦχον.

Περιοκελὶς ἰδίᾳ τῶν γυναικῶν: 'Εστέχνωσεν τὸ ἀπ-πε-σ-σώρουχον τοῦ μωροῦ.

ἀπετάλωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπιτά-λουτους ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πεταλωτός < πε-ταλώνω.

Ὁ μὴ πεταλωμένος, ἐπὶ ὑποζυγίων ἐνθ' ἄν.: **Αλογο-μουλάρι ἀπετάλωτο σύννηθ.* || Γνωμ. **Απετάλωτο τὸ ζῷον, ἀναποδιά 'ς τὸ δρόμο Λεξ. Δημοτ. (λ. ἀναποδιά).* Συνών. *ἀκαλίγωτος 2.*

ἄπειρος ἐπίθ. Λεξ. Πρω.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *ἄπειρος.*

Ὁ μὴ ἔχων πέτρας, ἐπὶ τόπου: **Ἀπειρο χωράφι.* Συνών. *ἀπέτρωτος 2.*

ἀπέτρωτος ἐπίθ. πολλαχ. *ἀπέτρωτο τό, Πελοπ. (Γορτυν.) ἀπέτρουτον Ἡπ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πετρωτός.*

1) Ὁ μὴ καλυφθεὶς, ὁ μὴ καταπλακωθεὶς διὰ πετρῶν, ὁ μὴ πετρωμένος πολλαχ. β) Ὁ μὴ στερεωθεὶς διὰ πετρῶν πολλαχ.: **Ἀπέτρωτα κεραμίδια.* 2) Ὁ μὴ ἔχων πέτρας, ἐπὶ τόπου Θήρ. Σύμ.: *Βουνὰ ἀπέτρωτα Θήρ.* Συνών. *ἄπειρος.* β) Οὐδ. οὐσ., τόπος ὅπου ἐλλείπουν πέτραι Ἡπ. Πελοπ. (Γορτυν.): **Ἄσμ.*

Κάλλιο νὰ φάῃ τὰ νύχια του, τὰ νυχιοπόδαρά του,

παρὰ νὰ φάῃ τὴν πέρικα τὴν ἀηδονολαλοῦσα,

ποῦ κάνει ἀβγά 'ς τ' ἀπέτρωτα, βγάνει πουλλὰ 'ς τὰ πλάγια (μοιρολ.) Γορτυν.

Πιτρίτ' ἀπὸν τ' ἀπέτρουτα κὶ σταυραστὲ π' τοὺς κάμπους Ἡπ.

ἀπέτσωτος ἐπίθ. Πελοπ. (Κορινθ. Μεσσ. κ. ἄ.) κ. ἄ. *ἀπέτσωτους Μακεδ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **πετσωτός < πετσωώ.*

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτέθη κάττυμα, ὁ μὴ πετσωμένος, ἐπὶ ὑποδημάτων ἐνθ' ἄν.: **Ἀπέτσωτα παπούτσια Κορινθ. Μεσσ. κ. ἄ.* Συνών. *ἀμετξεσόλγαστος, ἀσόλγαστος.*

ἀπενθείας ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' *εὐθείας.*

Εὐθέως, κατ' εὐθειαν, ἀμέσως: **Ἦρθε ἀπενθείας 'ς ἐμένα - πῆγε ἀπενθείας 'ς τὸ δάσκαλο. Μοῦ τὸ εἶπε - σοῦ τὸ ἔστειλε ἀπενθείας.*

***ἀπενκαιρέζω**, ἀποφκαιρέζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *εὐκαιρέζω*, παρ' ὁ καὶ **φκαιρέζω.*

Ἐκκενώνω τι τελείως: *Γιάδα δὲ δ' ἀποφκαιρέζεις τ' ἀσκή;* Συνών. *ἀπενκαιρώνω 1.*

***ἀπενκαιρος** ἐπίθ. **πόφτθαιρος Κύπρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐκαιρος.*

1) Κενός. Συνών. *ἀγέμιστος 1, ἀγέμωτος, ἀδεια-νός 2, ἀδειᾶτος 2, ἀδειος 2, εὐκαιρος.* 2) Ὡς οὐσ., πορδή. 3) Μάταιος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Συνών. *φαντασμένος (ιδ. φαντάζω).*

ἀπενκαίρωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπενκαιρώνω.*

Τὸ νὰ ἀδειάζῃ τις τὸ ὑποκάτω πράγματός τινος καὶ νὰ διαταράσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, ὥστε νὰ πῖπτη.

ἀπενκαιρώνω Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.) ἀποφκαιρώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποφτθαιρώνω-νω Κύπρ. *ποφτθαιρώνω-νω Κύπρ. Μέσ. *ἀπενκαιροῦμαι* Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *εὐκαιρώνω.*

1) Ἐκκενώνω τι τελείως, Κύπρ.: **Εποφτθαίρωσεν τὸ πιθάριν.* || Φρ. **Ὁ ἄρρωστος ἐποφτθαίρωσεν πολλὰ (ἐξηντλήθη, ἰσχνάνθη).* Καὶ ἀμτβ. ἐκκενώνομαι: Φρ. *Εἶπα τοῦ τα τῶς ἀποφτθαίρων-ν' ἢ κοιλιὰ μου τῶρα.* Συνών. **ἀπενκαιρέζω.*

β) Περαιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): **Ὁ,τι κ' ἐποφκαίρωσα*

τὴ ρόκκα κ' εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω, μὲ δύχασαι βερεριστᾶδες (μόλις ἐτελείωνα τὴν ἐργασίαν τῆς ρόκκας. βερεριστῆς = ἐπισκέπτης τῆς ἐσπέρας διὰ βεγγέραν). 2) Χαλῶ τὴν ἰσορροπίαν τινὸς ἀφαιρῶν τὸ στηρίγμα ἐφ' οὗ ἵσταται καὶ προκαλῶν πτώσιν αὐτοῦ Πόντ.: **Ἐπενκαίρωσε με κ' ἐρροῦξα (ἔπεσα).* Καὶ μέσ. καταπίπτω χάνων τὴν ἰσορροπίαν μου Πόντ. (Κοτύωρ.): **Ἐπενκαιρῶθα κ' ἐρροῦξα. Ἐκόπε τὸ σκοινὶ κ' ἕνας ἄσκημα ἐπενκαιρῶθα!* (κόπηκε τὸ σκοινὶ κ' ἔτσι ἄσκημα κατέπεσα ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν μου!). 3) Μέσ. μεταφ. χάνω τὴν διανοητικὴν ἰσορροπίαν μου, σφάλλομαι εἰς τοὺς συλλογισμούς μου Πόντ. (Χαλδ.): **Ἐπενκαιρῶθα καὶ εἶπα αἶκον λόγον (τοιούτον λόγον, ἥτοι μοῦ ἐξέφυγε τέτοιος λόγος).*

***ἀπενχαρίστητος** ἐπίθ. *ποφκαρίστητος Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. **εὐχαριστητός < εὐχαριστῶ*, παρ' ὁ καὶ **φκαριστῶ.*

Ὁ μὴ μένων εὐχαριστημένος ἐκ τῶν περιποιήσεων ἄλλου: *Εἶντα νὰ τοῦ κάμω; ἔφυνεν ποφκαρίστητος.* Συνών. *ἀπενχαρίστητος 1, ἀπενχαρίστος 1.*

ἀπεφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπιφτους ὁ, Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *πέφτω.*

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ πέσῃ που: Φρ. **Ἡ-ῖ-ἄρρου-στους ἔχ' δὸν ἄθιτον κὶ δὸν ἀπιφτον* (δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, ὅπως καὶ ἂν πλαγιάσῃ. ἄθιτους = τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ τεθῇ που). Πβ. *ἄθετος.*

ἀπεχτηθίζω Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀπεχτηθίς.*

Μανθάνω ἢ λέγω ἀπὸ μνήμης: **Κ' ἐπόρεσα ν' ἀπεχτηθίζω τὸ μάθεμά μ'.* Συνών. *ἀποστηθίζω, ἐχτηθίζω, ξεστηθίζω.*

ἀπεχτηθίς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ἐχτηθίς.*

Ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης ἐνθ' ἄν.: **Εμαθα ἀπεχτηθίς τὸ τροπάδ' (τροπάριον) Τραπ. Ἐξέρ' ἀπεχτηθίς τὸ μάθεμα ν' ἄν.* Χαλδ. Συνών. *ἀπέξω Α 1 γ, ἐχτήθῃ, ἐχτηθίς, ξεστηθῃ.*

ἀπέχτρεια ἡ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀπέχθεια* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. *ἐχθρα*, παρ' ὁ καὶ *ἐχτρα.*

Ἡ ἐχθρα, τὸ μῖσος: **Ἐχουν ἀπέχτρεια, δὲ μιλῶνται.*

ἀπέχω λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Αἰγίν. Θράκ. (Περίστασ. κ. ἄ.) Κάρπ. Κίμωλ. Πελοπ. (Λακων. Μάναρ. Τριφυλ. κ. ἄ.) κ. ἄ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,347 *ἀπέχουν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. Σκόπ. Τσακων. κ. ἄ. πέχουν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)*

Τὸ ἀρχ. *ἀπέχω.*

1) Εὐρίσκομαι μακρὰν ἀπὸ τινος σημείου ἢ πράγματος λόγ. σύννηθ.: *Τὸ χωρὶς ἀπέχει δυὸ ὥρες. Τὸ σπῖτι του ἀπέχει δέκα βήματα ἀπεδῶ.* 2) Κρατῶ ἐμαυτὸν μακρὰν ἀπὸ τινος, δὲν ἀναμειγνύομαι εἰς τι λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Αἰγίν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν. Περίστασ.) Κάρπ. Πελοπ. (Λακων. Μάναρ.) Σίφν. Τσακων. κ. ἄ.: **Ἀπέχω ἀπὸ τῆ συζήτησι - ἀπὸ τέτοιες δουλειᾶς λόγ. σύννηθ. Θέλετε τον; πάρτε τον, ἐγὼ ἀπέχω (περὶ γαμβροῦ) Σίφν. Ἀπέχ' τε σεις ἀπ' αὐτὰ Περίστασ. || Φρ. Ἀπεχέ με (ὑποχώρει, φύγε. Ἡ φρ. λέγεται ὑπὸ διαπληκτιζομένων) Κάρπ. Ἀπεχέ με, ξετυλίξου με (ἐπὶ ἀποστροφῆς) αὐτόθ. || Γνωμ. Ἀπεχε ν' ἀπέχουν κ' οἱ ἄλλοι ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. Ἀπεχε ἀπ' τὴν κακὴ τὴν ὥρα νὰ ζήσης*

